

կան վայրկեանքը, այնքան աւելի անորոշ, այնքան աւելի տատանուտ կը զգար ինք-
զինքը: Եւ միշտ ար Քալիօուս մտքերիցն
գաղափարը կուզար ջնջել միւսները: Ա-
նոր կը սպաւէր, տանջող անհամբերու-
թիւնով մը, իրի թէ իր ապագան անոր
հետ քանի մը վայրկեանի խօսակցութեան
նէն կախուած ըլլար: Ա.Ռ.ն վայրկեան կը
պտտցնէր աչքերը մէկ մը գէպի ձախ մէկ
մը գէպի աջ նայելով, որ ո՛վ պիտի գտ-
ամենն առաջ, Անթի-Օպէլն՝ իր թեկնա-
ծո՛ւն, թէ գեղեցիկ Ռեյմոն ար Քալիօսը
որ թէպէտ բան մը է՛ր խոստացած, բայց
որուն ամտածումով կը տրոփէր ազդկան
սիրտը:

Ճաշի ժամը եկաւ, տախտակն մարդ
չկար մէջտեղ: Ռեյմոն կաթով սուրճը
զոր ապարարած էր մօտի կաթնալիւծառու
մը: Վրայէն քիչ ար կերակուր ու կերտու
ու թաղուեցաւ նորէն իր խորհրդածու-
թիւններուն մէջ:

Ժամը երկուքին, ատուտան անձրեր
որ դարձած էր պահ մը, վերսկսաւ:

Գործ չկար. ատուծութիւն ու մրտ-
մրտութ չուտով գեղեցիկ Ռեյմոն ձգեցին
սենսակ մը թմբու թեւուն մէջ, ու ազդիկը
ղլուխը թխթխուուն վրայ կրթնցուցած
սկսաւ քնանալ:

Երբ արթնցաւ, ուրախութեամբ խառն
զարմացումի շարժում մը ցնցեց զինքը:

Պատռն մը խառնութիւն առջեւ, թեւը
լրագործներուն դրած, աչքերը լրագրավա-
ճառուհին տեղացի երեսին, դուրգուրան-
քով մը զիտէր դայն:

— Դո՛ւք, հո՞ս . . . մըմնչեց Ռեյմոն
աչքերը չիփելով:

— Ձե՛ք՞ ոպասեր:

— Այո՛ . . . բայց ասանկ օդով մը:

— Բաւական է որ ես տեսնեմ ձեզ:

օ՞ղը ինչ կարեւորութիւն ունի Ձեզի հա-
մար է որ Բարիդ դարձայ:

— Եղբայրի՛դ:

— Հո՛ն է դեռ, մայրիկին հետ: Պատ-
ճառ մը դտայ ու սպրդեցայ եւս Աշխարհք
իրար ալ անցնէր նորէն պիտի դայի:

— Շատո՞նց կեցած է՛ք առջեւս:

— Տալս վայրկեան՝ թէ աւելին, չեմ գի-
տեր, ձեր վրայ զմայլած ատենս վայր-
կեաններս չեմ զգար ո՛չ ալ ժամերը . . .

— Բայց շին շատ պիտի կենանք այդ-
պէս . . .

— Ի՞նչ կայ . . . կը նեղե՛մ կոր ձեզ:

— Անշուշտ . . . Տեսէք չորս կողմէն
յը Սպիտի կոր խօտիդ, ծիծաղել իմ վրաս:

(Շարունակելի)